

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-410/2023-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Karlovcu po sucu Zrinki Ban, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Belana iz Draganića, Lazina 192 A, Draganić, OIB: 44194779704, zastupanog po punomoćniku Mati Burazinu, odvjetniku u Karlovcu, protiv tužene Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 17. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice Franke Diklić, odvjetničke vježbenice kod Mate Burazina, odvjetnika u Karlovcu te u odsutnosti uredno pozvane tužene, 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženoj Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Josipu Belanu iz Draganića, Lazina 192 A, Draganić, OIB: 44194779704, isplati iznos od 4.204,22 EUR sa zateznom kamatom po stopi od 14% godišnje do 30. lipnja 2011., a od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, koja na pojedine iznose teče kako slijedi:

- na iznos od 0,11 EUR tekući od 01.09.2008. pa do isplate
- na iznos od 0,37 EUR tekući od 01.09.2008. pa do isplate
- na iznos od 3,86 EUR tekući od 01.10.2008. pa do isplate
- na iznos od 19,87 EUR tekući od 03.11.2008. pa do isplate
- na iznos od 7,89 EUR tekući od 01.12.2008. pa do isplate
- na iznos od 22,88 EUR tekući od 02.01.2009. pa do isplate
- na iznos od 24,72 EUR tekući od 01.02.2009. pa do isplate
- na iznos od 26,08 EUR tekući od 02.03.2009. pa do isplate
- na iznos od 23,65 EUR tekući od 01.04.2009. pa do isplate

- na iznos od 23,12 EUR tekući od 02.05.2009. pa do isplate
- na iznos od 20,27 EUR tekući od 01.06.2009. pa do isplate
- na iznos od 16,60 EUR tekući od 01.07.2009. pa do isplate
- na iznos od 17,87 EUR tekući od 01.08.2009. pa do isplate
- na iznos od 19,73 EUR tekući od 01.09.2009. pa do isplate
- na iznos od 17,85 EUR tekući od 01.10.2009. pa do isplate
- na iznos od 17,41 EUR tekući od 02.11.2009. pa do isplate
- na iznos od 20,75 EUR tekući od 01.12.2009. pa do isplate
- na iznos od 23,74 EUR tekući od 02.01.2010. pa do isplate
- na iznos od 26,01 EUR tekući od 01.02.2010. pa do isplate
- na iznos od 25,46 EUR tekući od 01.03.2010. pa do isplate
- na iznos od 31,03 EUR tekući od 01.04.2010. pa do isplate
- na iznos od 29,33 EUR tekući od 03.05.2010. pa do isplate
- na iznos od 32,24 EUR tekući od 01.06.2010. pa do isplate
- na iznos od 46,19 EUR tekući od 01.07.2010. pa do isplate
- na iznos od 42,79 EUR tekući od 02.08.2010. pa do isplate
- na iznos od 54,69 EUR tekući od 01.09.2010. pa do isplate
- na iznos od 48,65 EUR tekući od 01.10.2010. pa do isplate
- na iznos od 43,23 EUR tekući od 02.11.2010. pa do isplate
- na iznos od 58,78 EUR tekući od 01.12.2010. pa do isplate
- na iznos od 67,18 EUR tekući od 03.01.2011. pa do isplate
- na iznos od 59,50 EUR tekući od 01.02.2011. pa do isplate
- na iznos od 60,44 EUR tekući od 01.03.2011. pa do isplate
- na iznos od 57,05 EUR tekući od 01.04.2011. pa do isplate
- na iznos od 6,13 EUR tekući od 02.05.2011. pa do isplate
- na iznos od 54,81 EUR tekući od 02.05.2011. pa do isplate
- na iznos od 6,69 EUR tekući od 01.06.2011. pa do isplate
- na iznos od 66,48 EUR tekući od 01.06.2011. pa do isplate
- na iznos od 7,50 EUR tekući od 01.07.2011. pa do isplate
- na iznos od 68,92 EUR tekući od 01.07.2011. pa do isplate
- na iznos od 6,72 EUR tekući od 01.08.2011. pa do isplate
- na iznos od 89,91 EUR tekući od 01.08.2011. pa do isplate
- na iznos od 11,01 EUR tekući od 01.09.2011. pa do isplate
- na iznos od 79,24 EUR tekući od 01.09.2011. pa do isplate
- na iznos od 7,14 EUR tekući od 01.10.2011. pa do isplate
- na iznos od 70,53 EUR tekući od 01.10.2011. pa do isplate
- na iznos od 6,88 EUR tekući od 02.11.2011. pa do isplate
- na iznos od 71,05 EUR tekući od 02.11.2011. pa do isplate
- na iznos od 5,69 EUR tekući od 01.12.2011. pa do isplate
- na iznos od 71,17 EUR tekući od 01.12.2011. pa do isplate
- na iznos od 5,54 EUR tekući od 02.01.2012. pa do isplate
- na iznos od 75,89 EUR tekući od 02.01.2012. pa do isplate
- na iznos od 1,14 EUR tekući od 02.01.2012. pa do isplate
- na iznos od 83,84 EUR tekući od 01.02.2012. pa do isplate
- na iznos od 83,96 EUR tekući od 01.03.2012. pa do isplate
- na iznos od 84,17 EUR tekući od 02.04.2012. pa do isplate
- na iznos od 85,18 EUR tekući od 02.05.2012. pa do isplate
- na iznos od 86,69 EUR tekući od 01.06.2012. pa do isplate
- na iznos od 85,07 EUR tekući od 02.07.2012. pa do isplate
- na iznos od 85,20 EUR tekući od 01.08.2012. pa do isplate

- na iznos od 83,72 EUR tekući od 01.09.2012. pa do isplate
- na iznos od 80,98 EUR tekući od 01.10.2012. pa do isplate
- na iznos od 84,32 EUR tekući od 02.11.2012. pa do isplate
- na iznos od 0,95 EUR tekući od 01.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 84,59 EUR tekući od 01.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 85,05 EUR tekući od 02.01.2013. pa do isplate
- na iznos od 0,91 EUR tekući od 01.02.2013. pa do isplate
- na iznos od 79,26 EUR tekući od 01.02.2013. pa do isplate
- na iznos od 1,07 EUR tekući od 01.03.2013. pa do isplate
- na iznos od 82,49 EUR tekući od 01.03.2013. pa do isplate
- na iznos od 84,33 EUR tekući od 02.04.2013. pa do isplate
- na iznos od 82,80 EUR tekući od 02.05.2013. pa do isplate
- na iznos od 78,31 EUR tekući od 01.06.2013. pa do isplate
- na iznos od 75,51 EUR tekući od 01.07.2013. pa do isplate
- na iznos od 0,83 EUR tekući od 01.08.2013. pa do isplate
- na iznos od 77,16 EUR tekući od 01.08.2013. pa do isplate
- na iznos od 79,69 EUR tekući od 02.09.2013. pa do isplate
- na iznos od 84,05 EUR tekući od 01.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 81,66 EUR tekući od 02.11.2013. pa do isplate
- na iznos od 82,73 EUR tekući od 01.12.2013. pa do isplate
- na iznos od 83,61 EUR tekući od 02.01.2014. pa do isplate
- na iznos od 85,82 EUR tekući od 01.02.2014. pa do isplate
- na iznos od 87,58 EUR tekući od 01.03.2014. pa do isplate
- na iznos od 85,55 EUR tekući od 01.04.2014. pa do isplate
- na iznos od 1,13 EUR tekući od 01.04.2014. pa do isplate
- na iznos od 84,92 EUR tekući od 02.05.2014. pa do isplate
- na iznos od 83,32 EUR tekući od 02.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 0,99 EUR tekući od 02.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 3,38 EUR tekući od 01.07.2014. pa do isplate
- na iznos od 81,62 EUR tekući od 01.07.2014. pa do isplate, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu u iznosu od 184,30 EUR tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

II. Nalaže se tuženoj Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Josipu Belanu iz Draganića, Lazina 192 A, Draganić, OIB: 44194779704, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.860,15 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 23. listopada 2026. do isplate, i to po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

i r i j e š i o j e

I. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

II. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva izvršena u podnesku od 17. listopada 2025.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi kako je tužitelj dana 11. srpnja 2008. s prednikom tuženika Volksbank d.d. sklopio Ugovor o kreditu, pod brojem 218610 kojim ugovorom je tužitelj podigao kredit u iznosu od 19.074,34 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan korištenja kredita te sa promjenjivom kamatnom stopom koja je određena u skladu s Odlukom tužene, te je u trenutku sklapanja ugovora iznosila 6,40% godišnje. Navodi kako je u ugovor o kreditu tužena ugradila odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom ugovorne obveze bila promjenjiva i to na osnovi jednostrane odluke tužene, ali o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, što je protivno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07 i 79/09), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora i za vrijeme njegovog izvršavanja, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl. 102. ZZP). Osim što je promjena kamatne stope nepoštena i ništetna na temelju propisa o zaštiti potrošača, ona je ništetna i na temelju odredaba Zakona o obveznim odnosima, jer ugovorom nisu utvrđeni podaci na temelju kojih bi se kamatna stopa mijenjala. Ujedno je tužena s tužiteljem ugovorila i valutnu klauzulu u CHF koja je isto tako ugovorena na način da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo što je protivno odredbi čl. 96. i 97. ZZP-a, pa je posljedica nepoštenosti te ugovorne odredbe također ništetnost. Navodi da je VTS RH donio pravomoćnu presudu kojom je proglasio valutnu klauzulu u CHF nepoštenom i ništetnom, kao i ugovornu klauzulu o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci banke i u odnosu na tuženu i ta presuda je pravno obvezujuća za sve vrste potrošačkih ugovora pa tako i za predmetni ugovor. Ističe kako je na temelju članka 118. Zakona o zaštiti potrošača te članka 502c. Zakona o parničnom postupku pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezujuća za sve prvostupanijske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Obzirom se radilo o tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate i valutnu klauzulu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja obvezuje sve ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, a što se odnosi i na ovaj predmet. Tužitelj navodi i kako ovom tužbom traži vraćanje onog što je tužena primila po osnovi ništetnih odredbi ugovora o promjenjivim kamatama prema Odluci banke i valutnoj klauzuli u CHF zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa pa do isplate. Tužitelj navodi da je plaćajući rate kredita koje su se temeljile na ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci banke i valutnoj klauzuli u CHF preplatio svoju obvezu te da mu je banka dužna vratiti iznose koje je primila temeljem ništetnih odredbi. Tužitelj je stoga postavio tužbeni zahtjev na isplatu novčanog iznosa u visini od 2.384,86 EUR sa zateznim kamatama, a koji iznos se odnosi na isplatu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o promjenjivim kamatama prema Odluci banke i valutnoj klauzuli u CHF. Tužitelj traži od suda i da sud naloži tuženoj da mu naknadi trošak ovog postupka

2. U odgovoru na tužbu tužena prije svega prigovara mjesnoj nenadležnosti ovog suda obzirom su parnične stranke odredbom članka 11.4. Ugovora o kreditu ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu. U bitnome, tužena u odgovoru na tužbu navodi kako su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovani i to iz razloga:

- što je potraživanje tužitelja u zastari,

- utvrđenja iz parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet ove tužbe,
- sve i kada bi utvrđenja iz parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a,
- sve i kada bi presuda iz parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici Potrošač,
- tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama,
- ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP). Posebno ističe kako se radi o odredbama ugovora koje su jasne i lako uočljive te razumljive.

Zaključno tužena prigovora i postavljenoj visini tužbenog zahtjeva. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U dokaznom postupku, a radi pravilnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja, sud je izvršio uvid u materijalnu dokumentaciju u spisu. Nadalje, sud je proveo i financijsko vještačenje po D&S d.o.o. Karlovac te izvršio uvid u nalaz i mišljenje vještaka (list 68-73 spisa) te saslušao tužitelja kao stranku (list 79-80 spisa).

4. Prije upuštanja u raspravljanje, tuženik je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda.

5. Sud nije prihvatio kao osnovan prigovor mjesne nenadležnosti.

5.1. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda treba imati u vidu Direktivu Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993., te treba primijeniti Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 19/2022., 59/2023. i 59/2026. – dalje: ZZP).

5.2. Člankom 1. stavkom 3. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. (dalje: Direktiva) regulirani su nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrana određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

5.3. Prema navedenoj odredbi opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama te se mora protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

5.4. U konkretnom slučaju ispunjeni su navedeni uvjeti jer je mjesna nadležnost određena u tipskom ugovoru, unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranka nije imala mogućnost pregovarati niti utjecati na njihov sadržaj.

5.5. Naime, protivno je načelu savjesnosti i poštenja kada stranke bez posebnog pregovaranja jedna drugoj uvjetuju nadležnost suda čime u ovom slučaju tužitelj sebe dovodi u znatno povoljniji položaj od tuženika i time ga dovodi u neravnopravan položaj.

5.6. Nadalje, Direktiva, iako se ne može primjenjivati direktno, implementirana je u zakonodavstvo Republike Hrvatske pa tako i u članak 2. ZZP-a, pa su odredbama članka 53. i 54. ZZP-a propisane pretpostavke na temelju kojih bi se pojedine ugovorne odredbe mogle smatrati nepoštenima, a kojima su obuhvaćeni uvjeti iz navedene Direktive.

5.7. Člankom 53. ZZP-a, dan je pojam nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima, tako stavak 1. navodi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok stavak 2. istog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

5.8. Nadalje, članak 54. istog zakona navodi koje bi se to ugovorne odredbe, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 53. ZZP-a, mogle smatrati nepoštenim. Tako je naveden niz odredaba, a pod točkom 19. navedeno je da se radi o odredbi kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza bio na trgovcu.

5.9. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je odredbom članka 59. stavkom 1. ZZP-a kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

5.10. Nadalje, treba ukazati na praksu Suda Europske unije odnosno presudu Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offo ispituju nepoštenost spornih odredaba bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. U toj je odluci sud zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluga treba smatrati nepoštenom u smislu članka 3. Direktive ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bila posebno pregovarana te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

5.11. Slijedom toga, ovaj sud smatra da odredba kojom je ugovorena mjesna nadležnost suda u sjedištu trgovca, tj. tuženika zaista predstavlja situaciju iz točke 19. članka 54. ZZP-a pa budući da su ispunjenje pretpostavke iz odredbe članka 53. ZZP-a, a uzimajući u obzir okolnosti navedene u članku 55. ZZP-a, takva se odredba ima smatrati nepoštenom. Naime, time što je predmetnim ugovorom o kreditu ugovorena

nadležnost suda u mjestu u kojem nije prebivalište potrošača – tužitelja, zaista je tužitelju otežano pravo na ostvarivanje njegovih prava iz ugovora pred sudom.

5.12. Odredba članka 11.5. predmetnog Ugovora o kreditu nije bila posebno pregovarana između stranaka te uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, budući da bi radi ostvarenja svojih prava tužitelj morao putovati u Zagreb te bi imao trošak putovanja u Zagreb i natrag. Osim troškova, put iziskuje i dodatno vrijeme. Ova je odredba formulirana od strane trgovca pa potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

5.13. U konkretnom slučaju, sukladno odredbi članka 59. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011. – pročišćeni tekst, 25/2013., 89/2014., 70/2019, 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. – u daljnjem tekstu: ZPP), pored opće mjesne nadležnosti suda sjedišta tuženika, postoji izberiva nadležnost suda područja na kojem se nalazi poslovna jedinica tuženika, a što bi upravo bilo mjesto prebivališta potrošača – tužitelja.

5.14. Slijedom navedenog, odbijen je prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda koji je istaknuo tuženik kao neosnovan te je odlučeno kao u točki 1. izreke rješenja.

6. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 17. listopada 2025. preinačio tužbeni zahtjev povećanjem tužbenog zahtjeva na iznos od 4.388,52 EUR sa zateznom kamatom od dana plaćanja pojedinog iznosa rate.

7. Tuženik se nije protivio preinaci tužbe.

8. Ovaj sud dopustio je preinaku tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva obzirom je tužba preinačena nakon provedenog financijskog vještačenja pa sukladno odredbi članka 190. stavak 2. ZPP-a tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nema krivnje tužitelja koji je tek nakon provedenog financijskog vještačenja, mogao utvrditi visinu svog potraživanja i po njemu konačno postaviti tužbeni zahtjev, slijedom čega je odlučeno kao u točki II. izreke rješenja.

9. Predmet spora je zahtjev tužitelja za povrat utuženog iznosa s osnova preplaćene kamate po ugovoru u kreditu sklopljenog s tuženom i s osnove preplaćenog iznosa zbog ugovorene valutne CHF (promjene tečaja) te on svoj zahtjev zasniva na ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope i ugovorne odredbe kojim je ugovoren švicarski franak (CHF) kao valuta uz koju je vezana glavnica.

10. Nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita i tužena, kao kreditor 11. srpnja 2007. sklopili ugovor o kreditu za kupnju vozila, broj ugovora 218610, kojim je tužena odobrila tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 19.074,34 CHF po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, uz rok otplate od 72 mjeseca te početnu redovnu kamatu po kamatnoj stopi od 6,40% godišnje. Nadalje, nije sporno ni da je u članku 2. predmetnog ugovora ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tužene.

10.1. Ističe se kako se radi o potrošačkom kreditu pa tužitelj u konkretnom slučaju ima status potrošača. Naime, tužitelj ima status potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/2007. i 125/2007. – u daljnjem tekstu: ZZP/2007) obzirom ugovor o kreditu nije sklopljen u svrhu koja bi bila namijenjena njegovoj trgovačkoj, poslovnoj, obrtničkoj ili profesionalnoj djelatnosti. Radilo se o namjenskom kreditu za kupnju vozila koje vozilo je tužitelj koristio samo za osobne potrebe.

11. Nije sporno da je kredit u cijelosti isplaćen i da ugovor nije konvertiran u EUR.

11.1. Nesporo je i da je tužena u nekoliko navrata za trajanja otplate kredita povećavala kamatnu stopu te da se za vrijeme trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu, a što je dovelo do povećanja mjesečnog anuiteta.

12. U ovom postupku utvrđeno je:

- da je donesena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH, poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

- da je donesena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Revt-2221/18 od 3. rujna 2019.,

- da je pravomoćnom presudom utvrđeno da je između ostalih banaka i ovdje tužena banka, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije potrošače u potpunosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke te da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj kamati koja se tijekom postojanja obveze promijenila u skladu s jednostranom odlukom tužene te da su nepoštene odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo ništetne od samog početka odnosno od trenutka kada su postale sadržajem standardnog ugovora, a njihovo korištenje predstavlja postupanje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

12.1. Inače izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je i ista glasi:

da je ovdje tužena, odnosno prednik tužene Volksbank d.d., u razdoblju od 01.01.2004. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg

Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.01.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je ovdje tužena u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

13. Nadalje, u navedenom kolektivnom sporu utvrđeno je da prosječni potrošač nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik "valute utočišta" koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Osim toga, utvrđeno je da su tužene banke, među kojima je i tužena, u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu, koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a sve suprotno odredbama članka 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. ("Narodne novine", broj: 96/2003.), tim više što je predmetni ugovor unaprijed formuliran od strane tužene i da u konkretnom slučaju tužitelj nije imao utjecaj na njegov sadržaj. Time je odlučeno o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ocijenjeno da su tužene banke, tako i tužena, imale saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora o kreditima s valutnom klauzulom u CHF, a iz dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredbi kojima se glavnica veže uz valutu CHF te informirano odlučiti o sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama.

14. Obzirom se tužitelj pozvao na pravno utvrđenje iz navedenog kolektivnog spora, sukladno odredbi članka 126. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe ("Narodne novine", broj: 19/2022. – dalje: ZPP/2022) i 502.c ZPP-a sud je vezan za utvrđenja iz navedenih odluka donesenih u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača. Radi se o direktnom učinku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača na naknadu.

15. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača/2007. i to člankom 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

16. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača i pritom naglašava da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

17. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom te je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/2007, članka 126. ZZP/2022 i članka 502.c ZPP-a tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

18. U postupku kolektivne zaštite potrošača pravomoćno je utvrđeno da su sporne odredbe ništetne jer o njima banke (među njima i tužena) nisu pojedinačno pregovarale s potrošačima stoga i u ovom postupku vrijedi presumpcija da se o pojedinoj odredbi nije pregovaralo pa je na tuženoj ležao teret dokaza da dokaže protivno.

19. Ističe se i kako ugovaranjem promjene kamatne stope na način da je tuženik kao banka ovlašten jednostrano izvršiti promjenu visine i načina obračuna kamatne stope sukladno Odluci banke, bez navođenja niti jednog mjerljivog kriterija o kojem takva promjena visine i načina obračuna kamatne stope ovisi (i na što tužitelj kao druga ugovorna stranka nikako ne može utjecati), ima za posljedicu to da činidba nije određena niti odrediva u smislu odredbe članka 269. stavka 2. i članka 272. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/2005. i dr. – dalje: ZOO). Upravo zbog navedenog, prema odredbi članka 271. ZOO-a takva činidba je nedopuštena.

20. Obzirom da tužitelj ima status potrošača u smislu odredbe članka 3. ZZP/2007, jer ugovor o kreditu nije bio sklopljen u svrhu koja bi bila namijenjena njegovoj

trgovačkoj, poslovnoj, obrtničkoj ili profesionalnoj djelatnosti, nepoštenost ugovornih odredbi može se ocjenjivati i u okviru odredbi Zakona o zaštiti potrošača.

21. Prema odredbi članka 74. ZZP/2007 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Stoga, predmetni ugovor predstavlja potrošački ugovor pa se može raspravljati o nepoštenosti njegovih odredbi s osnove Zakona o zaštiti potrošača.

22. Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP/2007, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi članka 96. stavka 2. ZZP/2007 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi članka 102. stavka 1. ZZP/2007, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Odredbom članka 96. stavkom 4. ZZP/2007 propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

23. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je sa tužiteljicom pojedinačno pregovarao o odredbi Ugovora o kreditu kojom je ugovorena jednostrano promjenjiva kamatna stopa i to u skladu s važećim odlukama tužene i odredba ugovora o valutnoj klauzuli. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao

24. U postupku kolektivne zaštite potrošača pravomoćno je utvrđeno da je odredba o promjeni tečaja za valutu CHF ništeta jer o njoj banke nisu pojedinačno pregovarale s potrošačima stoga i u ovom postupku vrijedi presumpcija da se o pojedinoj odredbi nije pregovaralo pa je na tuženoj ležao teret dokaza da dokaže protivno.

25. Tijekom ovog postupka, tužitelj je saslušan na okolnost o tome je li se pregovaralo o pojedinim odredbama ugovora, a iz njegovog iskaza (list 79-80 spisa) proizlazi:

- da je kredit podignuo radi kupnje osobnog vozila i da je vozilo koristio samo u osobne svrhe
- da mu je ponuđeno sklapanje ugovora o kreditu samo u CHF valuti
- da ga je u banci dočekao već unaprijed pripremljen ugovor u CHF valuti koji je on samo trebao potpisati te da on nije sudjelovao u izradi ugovora niti je on sa

djelatnicima banke pregovarao o odredbama ugovora o kreditu, pa tako niti o odredbama o valutnoj klauzuli

- da mu nitko nije objasnio nikakve odredbe o valutnoj klauzuli te mu nije bilo rečeno da bi se rata kredita mogla mijenjati, već je on mislio da će sve rate biti u istom iznosu kako je to bilo početno ugovoreno.

25.1. Iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da mu banka prilikom sklapanja ugovora nije pružila sve potrebne informacije u pogledu vezanosti glavnice za CHF te u pogledu odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Slijedom toga, neodlučni su navodi tuženika da su odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi bile jasne, uočljive i razumljive i da se o njima pojedinačno pregovaralo, što uostalom tuženik nije dokazao da se o osporenim odredbama ugovora pojedinačno pregovaralo u smislu da je prilikom sklapanja ugovora tužena banka pružila tužitelju sve potrebne informacije, kao ni da su odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi tužitelju, kao prosječnom potrošaču, bile jasne i razumljive..

26. Neosnovano tužena ističe i da je utvrđenje suda u suprotnosti sa shvaćanjima Suda EU u primjeni Direktive 93/13/EEZ obzirom stav da se radi o nepoštenim ugovornim odredbama koje su tužiteljici u vrijeme ugovaranja bile nerazumljive predstavlja primjenu prakse Suda EU u predmetima C-26/13 od 30. travnja 2014., C-51/17 od 17.siječnja 2017. TP Bank Nyrt., C-118/17 od 14. ožujka 2019. Dunai i C-70/17 i C-179/17 26. ožujka 2019. Abanca Corporación Bancaria.

27. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje kako su odredbe Ugovora o kreditu, kako o promjenjivoj kamatnoj stopi, tako i o valutnoj klauzuli, nepoštene, a time i ništetne jer se o istima nije pojedinačno pregovaralo pa već sama činjenica da u trenutku sklapanja ugovora postoje dva promjenjiva elementa, tečaj valute švicarskog franka i stopa ugovorne kamate, o kojima ovisi visina obveze korisnika kredita, uzrok su određene neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita.

28. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je izveo dokaz financijskim vještačenjem po D&S d.o.o. Karlovac. Zadatak vještaka bio je utvrditi koliki je iznos tužitelj preplatio na ime razlike između iznosa redovnih kamata obračunatih po početnoj kamatnoj stopi ugovorenoj ugovorom o kreditu i iznosa kamata obračunatih prema odlukama banke o promjenjivoj kamatnoj stopi u mjesečnim iznosima i ukupno te utvrditi da li je i koliki je iznos kredita tužitelj preplatio na ime razlike u valuti CHF između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF po kojem je kredit tužitelju isplaćen i iznosa koje je tužitelj platio zbog rasta tečaja CHF u mjesečnim iznosima i ukupno.

28.1. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da je tužiteljica zbog promjene kamatnih stopa kredit platila 311,30 CHF više nego što bi platila da se kamatna stopa nije mijenjala. Ova razlika, radi promjene kamatne stope, iskazana u kunama prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita iznosi 1.388,69 kn. Pojedinačne iznose razlika vještak je iskazao u tablici koja se nalazi u prilogu nalaza vještaka u stupcu 17 u CHF, a u stupcu 18 u kunama. Nadalje, utvrđeno je da razlika s osnove valutne klauzule, zbog promjene tečaja u razdoblju otplate kredita po kojem je kredit bio obračunavan i plaćen i početnog tečaja po kojem je kredit iskorišten iznosi ukupno 31.675,59 kn, a u čemu pozitivne razlike iznose 31.676,58 kn, a negativne razlike 0,99

kn. Pojedinačne iznose razlika vještak je iskazao u tablici koja se nalazi u prilogu nalaza vještaka u stupcu 19.

28.2. Zaključno, vještak zaključuje da ukupna razlika po obje osnove iznosi ukupno 33.064,28 kn / 4.388,39 EUR, u čemu pozitivne razlike iznose 33.065,27 kn / 4.388,52 EUR, a negativne razlike 0,99 kn / 0,13 EUR. Ukupna razlika prikazana je u stupcu 20 u kunama i stupcu 21 u eurima tablice u prilogu.

28.3. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, a ni same stranke nisu imale prigovora na isti. Vještak je nalaz i mišljenje dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni spora koju je dao ovaj sud.

29. Predmet ovog spora je tužiteljev restitucijski zahtjev u smislu odredbe članka 323. ZOO-a prema kojoj svaka od stranaka može zahtijevati povrat onoga što je dala u ispunjenju ništetnog ugovora ili u ovom slučaju ništetne ugovorne odredbe.

30. Obzirom se radi o restitucijskom zahtjevu, ugovorne strane dužne su vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora.

31. Osim toga, prema članku 1111. ZOO-a kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti, ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema stavku 3. istog članka obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Nakon što je utvrđeno da su predmetne ugovorne odredbe ništetne, ima se uzeti da se osnova nikada nije ostvarila, budući se za ono što je ništetno uzima da nije ni nastalo. Ništetnost nastaje ex tunc, odnosno od samog zaključenja posla.

32. Prema članku 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

33. Tuženik je, obzirom na utvrđenja iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, nepošteni stjecatelj, jer je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, čime je povrijedio odredbe tada važećeg ZZP/2007 te ZOO-a. Radi toga mora vratiti ne samo ono što je stekao na temelju ništetnih odredaba, već i platiti zateznu kamatu od dana stjecanja.

34. Djelomično je osnovan tuženikov prigovor zastare.

34.1. Kao posljedica utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba ugovora, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost, kako je to zaključio Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020.

34.2. U međuvremenu je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. dao objedinjeno pravo shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica

utvrđenja ništetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, prema kojemu: ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

34.3. Kolektivna tužba u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., a u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala je pravomoćna 13. lipnja 2014. (danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj PŽ-7129/13), dok je u odnosu na ugovorenu valutu CHF presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna 14. lipnja 2018. (danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj PŽ-6632/2017).

34.4. Dakle, podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu (4. travnja 2012.) u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude, poslovni broj: PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela ponovno teći u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude, poslovni broj: PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. zastara počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute, kod čega se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

34.5. O tome je pravno shvaćanje zauzeto i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., a koja je donesena povodom revizije (revizija podnesena protiv presude Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj: GŽ-820/17 od 29. lipnja 2017.) gdje je zauzeto shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

34.6. U odnosu na zastarni rok, prije svega treba reći da kod instituta stjecanja bez osnove nije predviđen posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti članak 225. ZOO-a koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

34.7. Tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena 12. lipnja 2023. Obzirom zastarni rok od pet godina počinje teći od dana donošenja presude pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske koja je donesena 13. lipnja 2014. u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu te 14. lipnja 2018. kada je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna i u odnosu na valutu, to proizlazi da je djelomično osnovan tuženikov prigovor zastare i to u odnosu na potraživanje tužitelja koje on ima prema tuženiku u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, dok je u odnosu na

potraživanje koje on ima prema tuženiku u odnosu na valutu tužba podnesena unutar zastarnog roka od pet godina pa u tom dijelu istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

35. Slijedom navedenog, valjalo je djelomično usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i to za potraživanje koje on ima prema tuženoj s osnove pretplate s osnove valutne klauzule, dok je u preostalom dijelu i to za iznos od 184,31 EUR za potraživanje koje tužitelj ima prema tuženoj s osnove pretplate s osnove promjenjive kamatne stope valjalo odbiti kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

36. U odnosu na trošak postupka, tužitelj je u odnosu na osnov uspio 100% u sporu, a u odnosu na visinu 95,8% pa je ukupno uspio u sporu u omjeru od 92% ($100+95,8=195,8:2=97,9\%$). S druge strane, tuženik je u odnosu na osnov uspio 0% u sporu, a u odnosu na visinu 4,2% pa je ukupno uspio u sporu u omjeru od 2,1%. Ističe se kako tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi tuženiku, slijedom čega je sukladno odredbi članka 154. stavka 5. ZPP-a kojom je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umještač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, naloženo tuženiku da tužitelju nadoknadi sve troškove koje je on imao.

37. Trošak tužitelja sastoji se od troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR, sukladno Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/2023. – dalje: Tarife/23), za sastav podnesaka od 22. studenog 2023. i 17. listopada 2025. u iznosu od 200,00 EUR za svaki, sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife/23, za zastupanje na ročištima od 3. ožujka 2025. i 17. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR za svako, sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife/23 te za zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR, sukladno Tbr. 9. t. 3. Tarife/23, a koji trošak valja uvećati za PDV po stopi od 25% u iznosu od 275,00 EUR. Tužitelju je nadalje priznat trošak plaćenog predujma za financijskog vještaka u iznosu od 450,00 EUR (potvrda o uplati – list 65 spisa), te trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 35,15 EUR (potvrda o uplati – list 36 i 37 spisa), pa ukupni trošak ovog parničnog postupka iznosi 1.860,15 EUR, a na koji trošak je tužitelju dosuđena pripadajuća zatezna kamata koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude i to od 23. listopada 2026. pa do isplate, slijedom čega je na temelju odredbe članka 154. stavka 5. ZPP-a odlučeno kao u točki II. izreke presude.

37.1. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak pristojbe na presudu u iznosu od 70,30 EUR obzirom isti neće biti ni pozivan na plaćanje pristojbe na presudu jer je Zakonom o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj: 51/2023.) i to člankom 6. istog propisano kako su potrošači u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođeni plaćanja sudskih pristojbi te trošak sastava podneska od 5. ožujka 2025. obzirom je tim podneskom tužitelj dostavio sudu dokaz o uplati predujma za provođenje financijskog vještačenja pa taj podnesak nije bio potreban za vođenje ovog postupka u smislu članka 155. ZPP-a. (Županijski sud u Puli – Pola, poslovni broj GŽ-465/2026-2 od 30. ožujka 2026.)

38. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude i rješenja.

U Karlovcu 23. listopada 2026.

Sudac: Zrinka Ban

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335 st. 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz čl. 335. st. 9. ZPP-a sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP).

Žalba se putem ovog suda podnosi županijskom sudu, pisanim putem u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu.

Dostavljeno:

1. Mate Burazin, odvjetnik u Karlovcu
2. Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4

Broj zapisa: **9-3088f-1115e**

Kontrolni broj: **05e04-0561a-dffe5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.